

Sygn. akt I C 288/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wiercińska- Bałaga

Protokolant Renata Bleichert

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r.

w Zgorzelcu

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko I. S. i E. S.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanych I. S. i E. S. solidarnie na rzecz powoda G. S. kwotę 16679,60 zł (szesnaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 14 marca 2013 r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące powództwo;
- II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- III. nakazuje pozwany aby uiścili solidarnie na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zgorzelcu kwotę 834 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony.

Sygn. akt I C 288/13

UZASADNIENIE

Powód G. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz solidarnie od pozwanych I. S. i E. S. kwoty 16679,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód przytoczył, że od września 2009 r. z uwagi na łączący go z pozwaną I. S. nieformalny związek zaangażował się w zakup wyposażenia i sfinansowanie wykończenia lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...) (...), stanowiącego współwłasność pozwanych I. S. i E. S. na łączną kwotę 16679,60 zł, do przedmiotowego mieszkania wprowadził się wraz z pozwaną I. S. w połowie stycznia 2010 r. Łączący ich związek rozpadł się w okresie letnim 2012 r. 23 lipca 2012 r. pozwana I. S. zażądała od powoda, aby wyprowadził się z tego mieszkania, co ten uczynił tego samego dnia, a 25 lipca 2012 r. zezwoliła mu na zabranie rzeczy stanowiących jego własność z przedmiotowego mieszkania, jednocześnie I. S. zobowiązała się zwrócić powodowi poniesione przez niego wydatki na zakup wyposażenia i wykończenie tego mieszkania. Strony prowadziły negocjacje co do ugodowego rozliczenia ich wzajemnych roszczeń, w wyniku których I. S. i powód ustalili wysokość kwoty odpowiadającej poniesionym przez powoda nakładom w kwocie 16679,60 zł, która miała być zwrócona powodowi, jednakże do rozliczenia nie doszło.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt I NC 1416/12 Sąd Rejonowy w Zgorzlecu nakazał pozwanym I. S. i E. S., aby zapłaciły solidarnie powodowi G. S. kwotę 16679,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a ponadto nakazał pozwanym, aby uiściły solidarnie na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zgorzlecu kwotę 208,50 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosły pozwane I. S. i E. S. (k 39-41), zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzuciły, iż powód na poparcie żądania pozwu przedstawił jedynie projekty dokonania przez strony rozliczeń, nie przedstawiając żadnych dowodów na potwierdzenie, że faktycznie dokonał zakupu materiałów, mebli, urządzeń czy elementów wyposażenia, a przedstawione przez niego wyliczenie kwestionują. Dalej pozwane podniosły, że twierdzone przez powoda nakłady były poczynione w 2009 r., zaś powód wspólnie z I. S. zamieszkiwali od początku stycznia 2010 r. do niemal końca 2012 r., a powód korzystał z lokalu nie ponosząc żadnych kosztów z tym związanych, a wyposażenie mieszkania przez ten okres uległo amortyzacji. Pozwana I. S. zarzuciła także, że w okresie wspólnego zamieszkiwania stron poniosła wydatki na utrzymanie mieszkania na łączną kwotę 14525 zł oraz koszty z tytułu eksploatacji jej samochodu na kwotę 361,08 zł oraz wydatki na ubezpieczenie mieszkania 2434,17 zł oraz z tytułu podatku od nieruchomości 177,58 zł, w jej ocenie wysokość wydatków, które strony powinny ponieść wspólnie wyniosły ogółem 17498,31 zł i zgłosiła do potrącenia wierzytelność odpowiadającą połowie tej kwoty tj. 8749,15 zł. Dodatkowo pozwane podały, że powód zabierając z mieszkania swoje rzeczy dokonał zniszczeń w ich lokalu, ponieważ pozrywał żyrandole, dokonał dewastacji części ścian w których pozostały ubytki tynku i ślady zniszczeń, w związku z czym pozwany zgłosiły także co do związanej z tym wierzytelności zarzut potrącenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2008 r. powód G. S. związał się z pozwaną I. S.. Pozwane I. S. i E. S. od 2009 r. są współwłaścicielkami w udziałach po 1/2 części lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość położonego w Z. przy ul. (...) (...). Przedmiotowy lokal mieszkalny został przez nie nabyty w stanie tzw. deweloperskim.

(bezsporne)

W związku z planami powoda i pozwanej I. S. co do wspólnego zamieszkiwania powód za wiedzą i zgodą obu pozwanych w 2009 r. w okresie od czerwca do grudnia 2009 r., a także w styczniu 2011 r. z własnych środków finansowych zakupił elementy wyposażenia, meble i materiały budowlane z przeznaczeniem ich do urządzenia lokalu mieszkalnego stanowiącego własność pozwanych w postaci: mebli kuchennych, wanny akrylowej, zestawu podtynkowego wraz z miską sedesową i deską, umywalki, zlewu, baterii, rur, syfonów, kabiny prysznicowej C., klejów budowlanych i do parkietu, rozpuszczalników do kleju, gruntu budowlanego B., wypełniaczy szczelin, uchwytów, kołków i wkrętów do montażu armatury i baterii, płyt gipsowo- kartonowych, gipsu, zaprawy, drzwi G., zamka do drzwi, glazury, materacy do łóżka, 3 par drzwi z ościeżnicą, karniszy, klamek, oprawek, lamp, zaworów, siatki, listew, profili, lakieru, folii, kitu do parkietu, wentylatora, kuwety oraz zlecił prace budowlane w zakresie hydrauliki i położenia parkietu o łącznej wartości 16679,60 zł. Zakupy przedmiotowych materiałów budowlanych oraz mebli i urządzeń były dokonywane przez niego w obecności pozwanej I. S. w znajdujących się w Ł. marketach budowlanych Castorama i (...), za zakupy płacił gotówką lub kartą płatniczą, faktury za dokonane zakupy zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami stron były wystawiane na pozwaną E. S. w celu skorzystania przez nią z ewentualnej możliwości uzyskania zwrotu podatku VAT. Dodatkowo powód i jego siostra J. S. (1) nieodpłatnie wykonali w mieszkaniu pozwanych prace remontowe, m.in. malowanie ścian i sufitów, montaż oświetlenia. Po urządzeniu mieszkania w styczniu 2010 r. pozostający w związku konkubentem G. S. i I. S. wspólnie zamieszkali w lokalu mieszkalnym położonym w Z. przy ul. (...) (...). Pozwana E. S. nie zamieszkiwała w tym czasie w tym mieszkaniu. 10 lutego 2011 r. G. S. i I. S. urodziła się córka J. S. (2). Konkubenci w czasie wspólnego zamieszkiwania ustalili zasady rozliczania kosztów ich utrzymania, w szczególności powód G. S. co miesiąc przekazywał I. S. na pokrycie kosztów utrzymania po 600 zł, częściowo

w gotówce, w pozostałej części 250-300 zł w formie zakupów. Po urodzeniu się dziecka stron powód przekazywał pozwaną co miesiąc kwotę 800 zł. Od marca 2012 r. na żądanie I. S. strony przestały prowadzić wspólne gospodarstwo domowe, w szczególności powód we własnym zakresie pokrywał koszty własnego utrzymania i oddzielnie się stołował. Za okres od marca do czerwca 2012 r. tytułem opłat czynszowych, funduszu remontowego, centralnego ogrzewania, prądu, ciepłej i zimnej wody i za szczepienie dziecka powód przekazał w dniu 18 lipca 2012 r. I. S. kwotę 1048,63 zł.

(dowód: projekt oświadczenia z 18.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 9; projekt oświadczenia z 23.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 12-13; projekt oświadczenia z 25.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 14-16; wydruk e-maila I. S. adresowanego do powoda wraz z projektem oświadczenia z 26.07.2012 r. sporządzonego przez I. S. k 22-27; faktury VAT z: 27.07.2009 r., z 22.06.2009 r., 3.09.2009 r., 6.10.2009 r., 1.07.2009 r., 3.07.2009 r., 6.07.2009 r., 28.07.2009 r., 6.06.2009 r., k 58-68; potwierdzenie przelewu z 18.07.2012 r. k 69; faktura z 14.10.2009 r. wraz z potwierdzeniem przelewu z 14.10.2009 r. k 70-71; faktura z 3.11.2009 r. wraz z potwierdzeniem przelewu z 2.11.2009 r. k 72-73; dowody wpłaty z 14.10.2009 r. i 4.12.2009 r. k 74; potwierdzenia dokonania transakcji kartą płatniczą z 6.06.2009 r. k 75-77; faktura VAT z 7.01.2011 r. wraz z potwierdzeniem przelewu z 29.12.2010 r. k 78-79; kopia pozwu o alimenty w sprawie sygn. RIII C 414/12 złożonego przez I. S. k 80-84; zaświadczenie (...) Banku (...) S.A. z 17.01.2013 r. k 87; pismo (...) sp. z o.o. w W. z 5.06.2013 r. k 106; pismo (...) sp. z o.o. w W. z 4.06.2013 r. k 108; zeznania świadka J. S. (3) k 97; zeznania świadka D. M. k 127; zeznania świadka J. S. (1) k 127 verte-128; zeznania powoda G. S. k 129-130; zeznania pozwaną I. S. k 130 verte-132; zeznania pozwaną E. S. k 132 verte-133)

W dniu 23 lipca 2012 r. powód na żądanie I. S., która zmieniła zamek w drzwiach wejściowych, wyprowadził się z lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...) (...). Z mieszkania w obecności E. S. i P. S. zabrał swoje rzeczy osobiste. W dniu 25 lipca 2012 r. powód przy pomocy kolegów R. K. i M. Z. zabrał w obecności I. S., E. S. i P. S. należące do niego rzeczy, w tym żyrandol, sprzęt AGD i RTV, zdjęcia. Po demontażu żyrandola pozostały otwory w suficie, a po zdjęciu fotografii powieszonych na ścianie w przedpokoju pozostały otwory po gwoździach.

(dowód: zdjęcia k 95; zeznania świadka J. S. (3) k 97-98; zeznania świadka R. K. k 121 verte-122; zeznania świadka M. Z. k 122; zeznania świadka J. S. (1) k 127 verte-128; zeznania powoda G. S. k 129-130; zeznania pozwaną I. S. k 130 verte-132; zeznania pozwaną E. S. k 132 verte-133)

Od 18 lipca 2012 r. I. S. i G. S. prowadzili negocjacje co do rozliczenia majątkowego ich konkubinatu. Pozwana proponowała powodowi, że spłaci go kwotą 16679,60 zł odpowiadającą wysokości poniesionych przez niego na wyposażenie i remont lokalu mieszkalnego obu pozwanych nakładów, a także dokonanie rozliczenia przed notariuszem M. M.. W kolejnych przedstawianych przez pozwaną propozycjach rozliczenia niezmiennie pozostawały uzgodnienia stron tak co do zakresu poczynionych przez powoda nakładów, jak i ich wartości w wysokości 16679,60 zł. Strony nie mogły dojść do porozumienia co do szczegółów treści oświadczenia o ich rozliczeniu oraz terminu i formy płatności spłaty na rzecz powoda i wobec rozbieżności w tym zakresie do rozliczenia pomiędzy stronami nie doszło.

(dowód: projekt oświadczenia z 18.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 9; projekt oświadczenia z 23.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 12-13; projekt oświadczenia z 25.07.2012 r. sporządzony przez I. S. k 14-16; wydruk e-maila I. S. adresowanego do powoda wraz z projektem oświadczenia z 26.07.2012 r. sporządzonego przez I. S. k 22-27; projekt oświadczenia sporządzony przez powoda k 10; pismo pozwaną I. S. z 22.07.2012 r. k 11; projekt oświadczenia z 25.07.2012 r. sporządzony przez powoda k 18-21; zeznania świadka J. S. (1) k 127 verte-128; zeznania powoda G. S. k 129-130; zeznania pozwaną I. S. k 130 verte-132; zeznania pozwaną E. S. k 132 verte-133)

Sąd zważył, co następuje:

Konkubinatu jest związkiem faktycznym, a nie prawnym i z samego faktu swojego istnienia nie wywołuje żadnych skutków prawnomajątkowych, w szczególności co do powstania katalogu wspólności praw do rzeczy nabytych w czasie jego trwania przez obojga partnerów lub przez jednego z nich. Ze względu na konstytucyjną zasadę ochrony małżeństwa oraz brak podstaw do uznania braku regulacji prawnej związków pozamałżeńskich za lukę w prawie, niedopuszczalne jest stosowanie unormowań z zakresu prawa małżeńskiego (w tym przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dotyczących wspólności majątkowej i podziału dorobku), nawet w drodze analogii, do innych niż

małżeństwo stosunków cechujących się istnieniem więzi osobisto-majątkowych. Rozliczenie majątkowe po ustaniu faktycznego związku osobisto-majątkowego następuje na podstawie przepisów kodeksu cywilnego odpowiednich do ustalonej konkretnej postaci i treści stosunków ukształtowanych w danym związku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego niemal jednolicie przyjmuje się, że do rozliczenia konkubinatu, w tym nakładów dokonanych przez konkubentów na majątek jednego z nich, mają zastosowanie przepisy art. 405 i następne kodeksu cywilnego, chyba, że szczególne okoliczności faktyczne sprawy wskazują na istnienie innej podstawy prawnej tych rozliczeń (patrz: uchwała z dnia 2.07.1955r., II Co 7/55, OSNC 1956, nr 3, poz. 72, uchwała z dnia 30 września 1966r. III PZP 28/66, OSNCP 1967/1/1, uchwała z dnia 30.01.1986r., III CZP 79/85 OSNC 1987, nr 1, poz. 2, uchwała z dnia 27 czerwca 1996r., IIICZP 70/96, OSNC 1996/11/145, wyrok z dnia 26 czerwca 1974r., III CRN 132/74, nie publikowany, wyrok z dnia 6.12.2007r., IV CSK 301/07, OSNC 2009, nr 2, poz. 29, wyrok z dnia 10 maja 2011r., IV CSK 11/11) Powód wskazał przepis art. 405 kc jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia. Przesłanką powstania roszczenia na tej podstawie prawnej jest wykazanie uzyskania przez jednego z byłych partnerów faktycznego związku korzyści majątkowej bez podstawy prawnej, to jest wystąpienia przesunięcia majątkowego w okolicznościach, w których wzbogaceniemu i zubożonemu nie przysługują żadne szczególne uprawnienia do wkraczania w sferę stosunków majątkowych. Tytułem przykładu wskazać należy na stan faktyczny, polegający na czynieniu przez partnerów faktycznego związku wspólnych nakładów na nieruchomości jednego z nich, a więc zdaniem Sądu cytowany przepis z całą pewnością stanowi podstawę prawną rozliczenia nakładów czynionych przez powoda na nieruchomości stanowiącą współwłasność w udziałach po 1/2 jego byłej partnerki I. S. i jej matki E. S.. Z reguły bowiem nie dokonuje się takich nakładów bez wspólnie podejmowanych czynności i wzajemnego zaakceptowania możliwości zaistnienia między nimi, w ich majątkach, wymiernych przesunięć majątkowych, zwłaszcza gdy związek jest długotrwały i wsparty dodatkowo posiadaniem wspólnego dziecka. Dlatego też przesunięcia majątkowe zaistniałe w takich warunkach powinny być w niektórych sytuacjach uznane za pozbawione podstawy prawnej i w związku z tym uzasadnione jest stosowanie przy ich rozliczeniach przepisów art. 405 i następnych kc. Wzbogacenie jednej osoby jest zawsze następstwem zubożenia innej osoby. Istnieje więc w istocie współzależność między uzyskaniem korzyści majątkowej wzbogaconego a umniejszeniem majątku, bądź braku korzyści u zubożonego. Celem roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia jest przywrócenie do majątku zubożonego tego samego co z majątku tego ubyło. Sąd podziela przy tym tę linię orzecznictwa Sądu Najwyższego, która dopuszcza zwrot świadczeń otrzymanych przez partnerów nieformalnego związku w oparciu o art. 410§2 kc. Bezspornym jest ustalenie, że strony pozostawały przez kilka lat w konkubinacie, zaś właścicielem nieruchomości lokalowej są wszak pozwane, która nie utraciły władztwa nad nieruchomością, a poza sporem jest, że z nieruchomości tej korzystała jedynie jedna z jej współwłaścicielek to jest I. S., która wykonywała całość uprawnień właścicielskich, a powód nigdy nie uzyskał statusu samoistnego posiadacza. Celem stron, tj. I. S. i G. S. było pozostawanie w związku konkubenckim, w ramach którego obie strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe i wychowywały swoje dziecko. Przy pełnej akceptacji pozwanej powód świadczył w tym celu środki pieniężne i własną pracę. Ten rodzaj wzajemnych relacji, na wypadek nieosiągnięcia celu, nie podlega rozliczeniu w oparciu o przepisy art. 224 kc – 231 kc. Ta podstawa świadczenia przez powoda objęta była porozumieniem stron (także aprobującej ten stan E. S.) i przez okres trwania konkubinatu nie była kwestionowana. To determinuje możliwość oparcia żądania zwrotu świadczenia przez powoda w oparciu o art. 410§ 2 kc, a nie o przepisy regulujące rozliczenia pomiędzy windykującym właścicielem a posiadaczem. W konsekwencji należało rozstrzygnąć żądanie powoda na gruncie art. 405 kc i następnych, w tym art. 410§2 kc.

W niniejszej sprawie poza sporem jest fakt poniesienia nakładów przez powoda i w istocie ich zakres, pozwane kwestionowały jedynie ich wartość przedstawiając przeciwstawne mu żądanie zwrotu kosztów korzystania z ich nieruchomości, jaki i naprawienia szkody jaką powód miał spowodować dokonując „dewastacji” ich lokalu przy jego opuszczaniu, a także zarzucie „amortyzacji” nakładów od chwili ich poczynienia. W ocenie Sądu brak było podstawy do uwzględnienia zgłoszonego przez pozwane zarzutu potrącenia. W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, iż pozwane wbrew ciężącemu na nich obowiązкови dowodzenia w myśl art.6 kc nie udowodniły tak istnienia szkody, która miałaby powstać na skutek zawinionego działania powoda ani jej wysokości, bo nie sposób jest za taką uznać normalną wszak w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego myślenia zwykłą konsekwencję zdemontowania żyrandola w postaci otworów w suficie i wystających kabli służących do jego podłączenia, czy gwoździ w ścianie pozostałych po zdjęciu wcześniej powieszonych za niewątpliwą zgodą właścicielek mieszkania fotografii, a

która nie ma w żaden sposób cech bezprawnego i zawinonego przez powoda deliktu w rozumieniu art.415 kc. Co więcej szkody tej pozwane nawet nie wyartykułowały, gdyż do chwili zamknięcia rozprawy nie sprecyzowały wszak, jaka miałyby być wysokość tej szkody, a dowodu na jej istnienie nie może stanowić przedstawiony przez nie kosztorys inwestorski na bliżej nieokreślone prace remontowe (nie wiadomo jakich pomieszczeń), mający wszak jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 kpc jedynie walor twierdzenia strony, wymagający udowodnienia stosownie do treści art. 6 kc. Podobnie pozwane nie wykazały żadnym dowodem wysokości przedstawionych do potrącenia wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania (opłaty czynszowe, fundusz remontowy, media, podatek od nieruchomości, ubezpieczenie), czy wreszcie kosztami utrzymania samochodu stanowiącego wyłączną własność I. S.. W dalszej kolejności wskazać należy, że zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną I. S. jest oczywiście bezzasadny także z innych względów. I. S. i G. S. w okresie trwania ich związku prowadzili wspólne gospodarstwo domowe i wspólnie mieszkali. Z tym wiązały się wydatki, które zostały poniesione, zaś świadczenie to zdaniem Sądu zostało skonsumowane, należy także dodać, że bez zastrzeżenia obowiązku wzajemnego rozliczenia. Nie znajduje uzasadnienia stanowisko pozwanej, że nie osiągnięcie celu przez strony zostało zawinione przez powoda, co uzasadnia zastosowanie art. 5 kc i 411 pkt 2 kc. Nie sposób bowiem jest uznać, że sytuacja rozliczeniowa pomiędzy konkubentami winna korzystać z ochrony poprzez zasady współżycia społecznego. Poza ustaleniem, że konkubinaty przestał funkcjonować w związku z powoływaniem przez pozwane niewłaściwym zachowaniem powoda wobec jego partnerki (twierdzonych przez pozwaną I. S. gróźb względem niej i wszczynania awantur), brak jest okoliczności wskazujących na istnienie skutków takiego stanu rzeczy nakazujących w sferze majątkowej poszukiwania i stosowania tak wyjątkowej regulacji. Nie czyni tego ustawodawca w odniesieniu do małżonków, a więc tym, bardziej nie sposób jest uznać, że rozliczenia w ramach konkubinatu mogą zostać wyłączone z powodu zawinienia w jego rozpadzie. Ponadto poza sporem było, że strony nie dzieliły się dochodami, a co mogłoby wzmocnić uzasadnienie zastosowania art. 411 pkt 2 kc. Strony nie prowadziły wszak księgowości obejmującej szczegółowe rozliczenie wpływów i wydatków. To uzasadniało, przy uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego, zastosowanie przez Sąd art. 322 kpc. Powód zdaniem Sądu ponad wszelką wątpliwość udowodnił, że zainwestował własne środki finansowe w wyposażenie i remont lokalu mieszkalnego pozwanych. Charakter i zakres tych nakładów potwierdzają dowody z dokumentów w postaci faktur i potwierdzeń przelewów i dokonania transakcji kartą płatniczą, jak też korelujące z tymi dokumentami zeznania świadków, a także w znaczącej części przyznają same pozwane. Ustalenia ich wysokości Sąd dokonał w oparciu o przygotowywane przez pozwaną I. S., co przyznały w zeznaniach obie pozwane, projekty oświadczeń o rozliczeniu (k 9, 12-13, 14-16, 23-27), w których został wskazany zakres nakładów i data ich poniesienia (zbieżne z przedstawionymi przez powoda fakturami zakupu materiałów, urządzeń i mebli), nie ulegające wszak zmianie, jak też powtarzana w każdym z tych projektów wartość 16679,60 zł, w znacznej części znajdująca odzwierciedlenie w przedstawionych przez powoda dokumentach. Zdaniem Sądu nielogiczne są twierdzenia pozwanych, aby nie znały przed wniesieniem pozwu zakresu i wartości poczynionych przez powoda nakładów, jak też że nie miały wglądu do faktur ich zakupu, gdyż pozostaje to w sprzeczności z powołanymi wyżej dowodami. Proponując powodowi rozliczenie, mając na uwadze treść sporządzonych projektów oświadczeń o rozliczeniu, pozwana I. S. musiała znać i akceptować wartość poczynionych przez powoda nakładów. Podkreślić przy tym należy, że wartość robocizny oraz wydatki na materiały i sprzęt ponoszone przez powoda nie są skonsumowane i mają bezpośredni wpływ na wzrost wartości nieruchomości pozwanych. Mając na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku, (sygn. akt IV CSK 27/09, opubl. LEX nr 515447), w którym Sąd ten stwierdził, że zasądzeniu z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia podlega kwota odpowiadająca wartości wzbogacenia istniejącego w chwili wyrokowania, co oznacza konieczność jej ustalenia według stanu wzbogacenia i cen z daty wyrokowania, Sąd uznał za bezzasadne zarzuty pozwanych dotyczące pomniejszenia wartości nakładów, jakie winny być zwrócone powodowi o tzw. amortyzację, albowiem nakłady te winny być ocenione według stanu z chwili ich poczynienia tj. według stanu na datę ich zakupu odpowiednio w 2009 r. i w styczniu 2011 r., tj. według cen rzeczy nowych.

Zdaniem Sądu wzbogacenie istnieje u obu pozwanych, albowiem są one w równych częściach współwłaścicielkami przedmiotowego lokalu mieszkalnego, zatem w równym stopniu skorzystały na wzroście wartości lokalu w związku z poczynionymi przez powoda nakładami. Z tych względów powództwo było uzasadnione w zakresie żądania należności głównej w całości.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art.481§1 i 2 kc. Przy czym należy zauważyć, iż obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (zob. wyrok SN z 28.04.2004 r., sygn. V CK 461/03), wobec czego jego zwrot w myśl art.455 kc powinien nastąpić po wezwaniu dłużnika. Skoro wezwanie do zapłaty nastąpiło równocześnie z doręczeniem każdej z pozwanych pozwu, tj. 28 lutego 2013 r. (k 35) i 6 marca 2013 r. (k 36), zatem pozwane pozostawały w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od następnego dnia po upływie 7- dniowego terminu wystarczającego na zapłatę przedmiotowej należności, wobec czego w dniu 14 marca 2013 r. roszczenie było z całą pewnością wymagalne i od tej też daty zasądzono odsetki, oddalając dalej idące żądanie zapłaty odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc zasądzając je w kwocie 2417 zł solidarnie na rzecz powoda, uwzględniając przy tym uiszczoną opłatę pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie adwokata w kwocie 2400 zł ustalone na podstawie §6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O brakujących kosztach sądowych w zakresie opłaty od pozwu w kwocie 834 zł, od której powód był zwolniony orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1389) w zw. z art. 98 kpc.